

זה פוגש! קובע הסכמי השני של שני רות גאנה, לשמוע כי קוראים לך "כוש".

על כל פנים, באופן תהיכרתי, הם מפני נים כלפי האפריקאי את אותו יחס שהם עצמם סבלו ממנו באירופה. המשיך הדיפלומט הצעיר: "כאשר צעקו כלפיהם שהיודים, לא המילה היא שהרגיזה אותם. שהרי באמת הם בני העם היהודי. הרגיזה אותם הנימה, האימפליקציות, שמא חורי המלה יהודים. אותו הדבר קיים לגבינו!"

הנשים היות בנינו

יותר מבכל שטח אחר, נמדת מידת הסובלנות העדתית והגזעית ביחסים האיר-שיים.

סיפר אחד הגאנאים הרחוקים, שביקש לא לצטט את שמו: "דוקא ביחסים האשיים אין לנו בעיות. לצאת עם בחורות ישראל ליות? קל מאד. אנחנו מבליס איתן בבתי המלון הכי מפוארים." לאחר הירחור הר-סיף: "עם הבחורות עצמן, אין שום בעיה. אבל האנשים מסביב נועצים בנו מבטים משונים — לא הייתי אומר מבטים של בוז, אבל מבטים של שחור. על כך, שבחורה לבנה יוצאת עם שחור, אבל איש לא העיר לנו איזו הערה בלתי-ננומסת או העליב אותנו על כך. רק פעם אחת באה יודית הישראלי, ואמרה שקרובה וכמה מדידה נופו בר על שהיא הולכת עם כוש. אבל זה לא השפיע עליה."

הגברים, בסך הכל, הסתגלו למציאות הישראלית, עם כל היותה בלתי-נעימה. אך מה מצבן של הנשים? לפי כל העדויות, מצבן איום. "אנחנו חיות בגיטו" נאקה אחת מנושות הדיפלומטים האפריקאים. אני, כשעצמי, נמנעת ככל האפשר מלצאת לר-חוב. כשאני הולכת לשוק, רצים אחרי כאילו הייתי מוצג מוזיאוני."

התערב בעלה: "זה הגיע לידי כך, שאני הוא העורך את קניות המשפחה בשוק. כי התחלה גם אני לא הייתי יוצא, מלבד למ-קומות שעבודתי חייבה אותי. כשילדים קוראים אחריו כושי! כושי! מילא. אבל כשאדם מבוגר מצביע לעברך ואומר לילדיו: הנה, כושי! זה מעליב אותך עד עומק הגושמה."

ג'ון סיריל אקאיניטי, הנספח לעתונות של שגרירות גאנה, לא רצה להגיב על כל פרשת היריות של ריבס. הוא גם ביכר לדבר במלים מאופקות על נסיונו בארץ. "בדרך כלל", הכריז, "אזרחי המדינה הם יודותיים מאד אלינו. אני אשית שייך לאיגוד שופטי הכדורגל בישראל, ומדי שבת אני משמש כשופט משחק כדורגל. וכמו שנינו נחמדים מאד; אני אשתי בשתי בנותינו מר-גישים לגמרי בבית כאן." לבסוף הוסיף: "אמנם, קיימת תופעה מסוימת. אבל לדעתי זהו דבר חולף."

חבריו, לעומת זאת, לא היססו להביע את דעתם: "זה יעבור — רק אם יחול משי-רד הוזף לומר אחרי כל תקרית; זה דבר פעוט, הן לא יקרה שנית, אשמים בבית-בלתי מחונכים. ישראל רוצה לקשור יחסים יודותיים עם עמי אפריקה; לא מספיק לקשור יחסים ברמה הממשלתית להביילאו-מית. היודות חייבת להתחיל ברחוב, בבית. על ישראל להסביר לכל אזרחיה מה מקומה של אפריקה, ללמדם לכבו כל אדם באשר הוא אדם, ללא הבדל של צבע עור. איננו חשים שהיא עושה דבר בדרך זו — וזה כואב לנו עוד יותר מאשר לשמוע ילד קרא לנו כושי ברחוב."

(המשך מעמוד 4)

רות בואנוס-אייס עתונאי יהודי מקומי בשם נסים אלנקחה, שהתעניין בגישתו של גור אל הקק"ל. כעבור ימים מספר פירסם אל-נקחה מאמר בשבועונו לה לוס, תחת הכו-רתת "פרשת דרייפוס בישראל!" ובו הת-קפה על שיטות היעור של הקק"ל. המאמר עורר תדהמה בקהילת היהודית המקומית, שלא הורגלה לשמוע דברי-ביקורת על הפרות הקדושות של הציונות.

נציגות הקק"ל בבואנוס איירס שלחה הע-תק של המאמר לישראל, בצירוף הערכתה כי מאמרו של גור, בצירוף נאום הרב יצחק גורן שביקר אותו זמן בבואנוס איירס (הגיע הזמן לשים קץ לשונר ולקישקוש בקופסת התכלת!) גרמו לקרן הקיימת נזק של חצי מיליון פוטות.

מיד הגיע לגור מכתב-ניופה משר החק-לאות של או, קדיש לוו. מאותו יום הגיח גור את תיק אל-על הצידה, חזל להרגיש בכל מקום כי הוא ישראלי.

ידידו הסורי. כשליח הא"ם, היתה לגור אפשרות להתקבל בחוגים שהם סגר רים בדרך כלל בפניו נציגי ישראל. כך, למ-של, התיידד עם מנהל מחלקת היעור האר-גנטינית, סורי בשם אליאס דחאס, דור רא-שון בארגנטינה, ששמה לדבר ערבית עם הצבר ליד מקהלת ישראל והם הפכו לידידים. באוגוסט השנה, ישתתף גור בקונגרס עולמי ליעור, שיערך בסיאטל, ארצות-הב-רית, שם יהיה אחד משבעה נואמים. שגרי-רות ישראל ביקשה ממנו כי יופיע כנציג ישראל. אך גור סירב לעשות זאת, יופיע באותו קונגרס כמומחה של האו"ם.

הדבר היה בעיקר משרד החוץ הישראלי. כי הופעת עמיהוד גור בתפקידים בינלא-מיים הוסיפה תמיד ברק לשמה של ישראל. לפני כשנתיים, למשל, הציג הא"ם לגור שינהל במשך ארבע שנים את כל תוכניות היעור באפריקה המרכזית, עם מושב-קבע באקרא, בירת גאנה. אך גור סירב: "איני מוכן לצאת מארץ לתקופה כה ארוכה." עתה, עם הגשת התפטרותו הסופית ל-משרד החקלאות, נראה היה כי בכל לי-יאלץ לשהות תקופות ארוכות מחוץ לי-ש-ראל — ולא דוקא כשליח המדינה.

מסים

מה שבטוח-לא בטוח

שר העבודה גיורא יוספטל רתח רגזו. הוא היה עצבני ואדום חימה. המשפ-טים שיצאו מפיו נאמרו באוקטבות הגבו-הות ביותר שיכול היה להשמיע.

היתה לו סיבה טובה להתרגזות. כי ב-פעם הראשונה מאז נכנס לתפקידו כשר לפני ארבעה חדשים, נוכח יוספטל כי ה-דמוקראטיה הינה מכושלת רציני בעבודתו זו. כאשר נכנס יוספטל למשרד העבודה, ירש מקודמו מרכזי נמיר בעיה חמורה, שהיתה קשורה במוסד לביטוח לאומי. הגורם ל-ד-אח היתה קיצצת הוקנה, שהמוסד לבי-טוח לאומי משלם מזה חמש שנים לעובדים שפרשו מעבודתם בגיל 65. אמנם גם כיום עולות הכנסות ענף הקיצצה לזקנים במוסד לביטוח לאומי על הפנסיות המשתלמות על ידו, אולם מומחי המוסד הגיעו למסקנה, שמצב זה לא ימשך לאורך ימים. בחשבון האקטוארי, לטחח אירוך, התברר כי עוד שנתיים בלבד, כאשר יגדל מספר המבוטחים שיכנסו למעגל הוקנה, יחל המוסד לשלם קצבות מהזרבות שצבר ולא מהכנסותיו.

בשנת המס 1960 — 1961, יצטרך המוסד לשלם 40 מיליון ל"י כפנסיות, לעומת 55 המיליונים שיכנסו לענף זה מהכנסות ה-ביטוח הלאומי. 15 הלי-שילכו לרובה המצטברת הם אמנם אותו סכום שנכנס לקופת הרורבות בשנת המס 58/59, שבה היתה ההכנסה 42 מיליון לעומת 27 מיליון ששולמו לזקנים. אולם היחס בין ההכנסות להוצאות הולך וקטן, ובעוד 10 שנים, לפי החישובים, תגמר כל הרורבה שתצטרך עד אז.

הועדה הציבורית מתנגדת. הפת-רון הבעיה זו היה פשוט — העלאת דמי הביטוח הלאומי. עוד לפני חמש שנים תבעה מנהלת הביטוח הלאומי להעלות את דמי הביטוח המשתלמים על-ידי המבוטחים. מנהלה הלה, אם יכלה לעשות זאת על-ידי החלטה שרירותית. כדי למנוע מצב שבו יראה התשלום לביטוח לאומי כמס עקף על האזרח, שילך ויגדל בהתאם להוצאות המוסד לביטוח לאומי, הורכבה לפני שש שנים מועצה מיעצת למוסד, מורכבת מנ-ציגי גופים ציבוריים וכלכליים.

כל החלטה של המוסד לביטוח לאומי הר-באה קודם בפני מועצה זו, ועד מה קיבלה תמיד מנהלת המוסד את החלטות המועצה. כאשר דרשה המנהלה, לפני חמש שנים, את התוספת בסך אחוז אחד של המשכורת, קיבלה אותה רק כעבור ארבע שנים, בצו-רת העלאה של 0.4 אחוז. לפני שנה שוב תבעה מנהלת המוסד הע-לאה בסכום של אחוז וחצי נוספים מהמש-כורת. הפעם נתקלה בהתנגדות מוחלטת של המועצה. ועדה מיוחדת, שמונתה לבי-רור המצב, התנגדה לכל העלאה שהיא. כל המתנגדים, נציגי העובדים והמעבידים גם יחד, היו בדעה שהממשלה חייבת לכסות ממקורות אחרים הוצאות של הביטוח הלאומי, ולא באמצעות העלאת דמי-הביטוח. גיורא יוספטל שינה את דרישתו, תבע רק תוספת של 0.8 אחוז מהמשכורת. אילו היתה דרישה זו מתקבלת, היו נוספות למוסד לביטוח לאומי כבר השנה 15 מיליון ל"י נוספות. יוספטל החליט לעקוף את המועצה. קיבל את הסכמתן של מפלגות הקואליציה להצעת ההעלאה. מצויד בהסכמה זו שלח סלגרמות בהולות לחברי המועצה הציבורית, לשיבה שהיתה צריכה להתקיים למחרת היום. מתוך 40 חברי המועצה הופיעו לשיבה 14. השאר היו נציגי העובדים, שבחרו לא להופיע לשיבה כדי לא להצביע בעד הצעת ההע-לאה. בניגוד למצפונם והחלטתם הקודמת, בישיבה שכונסה ביום שלישי הקודם, בבית קרו-היטוד בירושלים, העמיד יוספטל בהצבעה מידית את הצעתו להעלות את דמי-הביטוח הלאומי. הוא הסביר את הדיפת ההחלטה בכך, שברצונו להביאה בפני ועדת הכספים של הכנסת לאישור עוד לפני ה-פגרה, כך שההעלאה תאושר רטרואקטיבית החל בראשית שנת הכספים הנוכחית. כמה מחברי המועצה טענו שאין קהורס להצבעה. אולם יוספטל שלף מכיסו החלטה, שקבעה שרק היושב-ראש הוא הקובע את

תמיד מנהלת המוסד את החלטות המועצה. כאשר דרשה המנהלה, לפני חמש שנים, את התוספת בסך אחוז אחד של המשכורת, קיבלה אותה רק כעבור ארבע שנים, בצו-רת העלאה של 0.4 אחוז.

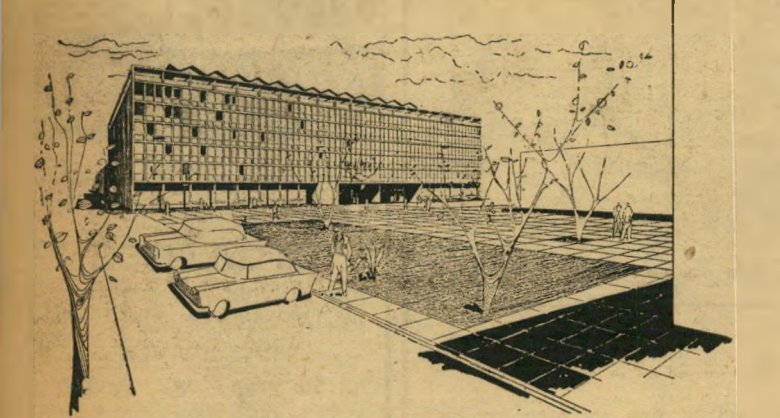
לפני שנה שוב תבעה מנהלת המוסד הע-לאה בסכום של אחוז וחצי נוספים מהמש-כורת. הפעם נתקלה בהתנגדות מוחלטת של המועצה. ועדה מיוחדת, שמונתה לבי-רור המצב, התנגדה לכל העלאה שהיא. כל המתנגדים, נציגי העובדים והמעבידים גם יחד, היו בדעה שהממשלה חייבת לכסות ממקורות אחרים הוצאות של הביטוח הלאומי, ולא באמצעות העלאת דמי-הביטוח. גיורא יוספטל שינה את דרישתו, תבע רק תוספת של 0.8 אחוז מהמשכורת. אילו היתה דרישה זו מתקבלת, היו נוספות למוסד לביטוח לאומי כבר השנה 15 מיליון ל"י נוספות. יוספטל החליט לעקוף את המועצה. הוא פעל מאחורי הקלעים, קיבל את הסכמתן של מפלגות הקואליציה להצעת ההעלאה. מצויד בהסכמה זו שלח סלגרמות בהולות לחברי המועצה הציבורית, לשיבה שהיתה צריכה להתקיים למחרת היום. מתוך 40 חברי המועצה הופיעו לשיבה 14. השאר היו נציגי העובדים, שבחרו לא להופיע לשיבה כדי לא להצביע בעד הצעת ההע-לאה. בניגוד למצפונם והחלטתם הקודמת, בישיבה שכונסה ביום שלישי הקודם, בבית קרו-היטוד בירושלים, העמיד יוספטל בהצבעה מידית את הצעתו להעלות את דמי-הביטוח הלאומי. הוא הסביר את הדיפת ההחלטה בכך, שברצונו להביאה בפני ועדת הכספים של הכנסת לאישור עוד לפני ה-פגרה, כך שההעלאה תאושר רטרואקטיבית החל בראשית שנת הכספים הנוכחית. כמה מחברי המועצה טענו שאין קהורס להצבעה. אולם יוספטל שלף מכיסו החלטה, שקבעה שרק היושב-ראש הוא הקובע את

תמיד מנהלת המוסד את החלטות המועצה. כאשר דרשה המנהלה, לפני חמש שנים, את התוספת בסך אחוז אחד של המשכורת, קיבלה אותה רק כעבור ארבע שנים, בצו-רת העלאה של 0.4 אחוז. לפני שנה שוב תבעה מנהלת המוסד הע-לאה בסכום של אחוז וחצי נוספים מהמש-כורת. הפעם נתקלה בהתנגדות מוחלטת של המועצה. ועדה מיוחדת, שמונתה לבי-רור המצב, התנגדה לכל העלאה שהיא. כל המתנגדים, נציגי העובדים והמעבידים גם יחד, היו בדעה שהממשלה חייבת לכסות ממקורות אחרים הוצאות של הביטוח הלאומי, ולא באמצעות העלאת דמי-הביטוח. גיורא יוספטל שינה את דרישתו, תבע רק תוספת של 0.8 אחוז מהמשכורת. אילו היתה דרישה זו מתקבלת, היו נוספות למוסד לביטוח לאומי כבר השנה 15 מיליון ל"י נוספות. יוספטל החליט לעקוף את המועצה. הוא פעל מאחורי הקלעים, קיבל את הסכמתן של מפלגות הקואליציה להצעת ההעלאה. מצויד בהסכמה זו שלח סלגרמות בהולות לחברי המועצה הציבורית, לשיבה שהיתה צריכה להתקיים למחרת היום. מתוך 40 חברי המועצה הופיעו לשיבה 14. השאר היו נציגי העובדים, שבחרו לא להופיע לשיבה כדי לא להצביע בעד הצעת ההע-לאה. בניגוד למצפונם והחלטתם הקודמת, בישיבה שכונסה ביום שלישי הקודם, בבית קרו-היטוד בירושלים, העמיד יוספטל בהצבעה מידית את הצעתו להעלות את דמי-הביטוח הלאומי. הוא הסביר את הדיפת ההחלטה בכך, שברצונו להביאה בפני ועדת הכספים של הכנסת לאישור עוד לפני ה-פגרה, כך שההעלאה תאושר רטרואקטיבית החל בראשית שנת הכספים הנוכחית. כמה מחברי המועצה טענו שאין קהורס להצבעה. אולם יוספטל שלף מכיסו החלטה, שקבעה שרק היושב-ראש הוא הקובע את

עתונות

גור זר

מערכת למרחב מצטערת על התקלו שאירעה בגליון אתמול, כאשר נשחרבו משפט זר באחת הידיעות. המערכת חוקרת המקרה והפסיקה את עבודתו של את

תכנית בנין משרד-האוצר בתל-אביב

בבזו + בבזו = בבזו

מפועלי הדפוס, עד להסקת מסקנות... מי שראה משפט זה ביום החמישי השבוע יכול היה לתמוה מה "המשפט הר". אולם בחוגי העתונות לא היה צורך לחפש: כ עתונאי בארץ ידע אותו על-פה. כי הרגי משפט, שהופיע בעמוד הראשון של למרח יום קודם לכן, בידיעה על ביקור פקידיו רכבת הסודאנית בקאהיר, עורר שמחה-לאילו נוסח המשפט: "בניש אינדינג יא אר קוס אוחטק".

חקירת כבלה זו היתה קצרה ונמרצת. אח רי חקירת כל העובדים, נתברר כי המגי הקבוע, המשורר יונתן רטוש, לא הרגי בטוב, הוחלף על-ידי איש-קבוצ בגיל הע-מידה, שלא הבחין בשורה. זו הוכנסה לעת-עליו פועל-דפוס שיקור, שהיה מסוכס עם חבריו. לא ברור: אם באמת התכוון הפו-על שהשורה הופיע בדפוס, או שהכניס או-טעות רק כדי להרגיז את חבריו, מתו-בטחון כי המגיה יסלקה.

באותו בוקר טיפפנו כי 500 איש למערכ למרחב. לא ידענו שיש לנו כל כך הרב קוראים נאמנים, הודה אחד העורכים. לגנ-עצם המקרה, רק משך ככתבים. הוא ר-כי אין כל אפשרות מעשית למנוע חבל כזו מידי פועל-דפוס, היכול להכניס שור-לכטס גם אחרי גמר ההגהה. התלוצץ אור-עורר: "אילו רצה, יכול היה להכניס שור-הרכב יותר אימה. למשל, שדויד בן-גוריו-איננו איש גדול."

כתיב משובש של המלים העבריות "בן-פרעה, תקולל זתה, היו רונה-זינונו ערות אחותך."